til Advokat Jacob Homann ved hans Bryllup med Frøken Lucie Ball. — —

Paa Hadeland, hvor Sommerfred jeg nyder,
der er saa glædeligt et Bud nig bragt,
At De, min gamle Ven, paa vellig lyder
Ei uden Blot Aarens, men og Hymens Magt.
Et nu, ved Dem, den Hjemmets Lykke frydes —
En gudig Haand sig her i deres lagt.
Jeg derfor nu paa Verset lette vinger,
Af Hjertet min Lykønskninger den bringer.

Jeg veed jo selv, naar Hjertet ei forkommer
I kuld Trofa, kun den trøste Røst
End Hyde mange frøske Kud med Blomma,
der duftne Sødt og giøre overig Trøst —
Ja Vintren selv kun Alvis Efterfømmer
Naar den opluner ved en Kjærlig Røst —
Og deres Sjel her i en Ynglings Varme
Derfor den favner nu en Augnes Arme

BERGEN OFF. BIBLIOTEK

Tred freidigt da for Alteret med Hende
den fagre Blomst, udsprungen af en Rod,
Hvis Kraft og Ry to Hemisphærer kjende
Og som er kjær for Norge samt det Mod.
Gid Eders Aftenlue klart maa brende,
Og Roser skjine frem for Eders Fod
I Hamaarbygens kjøl, Skjønne Rige
Naar hun som Dronning skal en Gang opstige!

—

Velo, i August 1868 –

A. Munch

—

BERGEN OFF. BIBLIOTEK